

Sygn. akt II Ca 181/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

Protokolant: Agnieszka Ingram

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z wniosku B. J. i A. J.

przy udziale (...) SA w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt I Ns 708/12

p o s t a n a w i a:

oddalić apelację.

Sygn. akt II Ca 181/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 grudnia 2013 r., Sąd Rejonowy w pkt I ustanowił na nieruchomości, położonej w K., oznaczonej ewidencyjnie, jako działki nr (...), objętej księgą wieczystą (...), stanowiącej współwłasność wnioskodawców B. J. i A. J. w udziałach po (...) części, na rzecz uczestnika postępowania (...) S.A. w K. Oddział w W., służebność przesyłu, polegającą na prawie korzystania z wyżej opisanej nieruchomości w zakresie niezbędnym do utrzymania, eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji urządzeń i instalacji elektroenergetycznych, stanowiących własność uczestnika postępowania, a posadowionych na nieruchomości obciążonej, przedstawionych na "mapie ustalenia służebności przesyłu", sporządzonej przez biegłego sądowego A. Z., dołączonej do akt niniejszej sprawy jak na k. 154, składających się z linii napowietrznej elektroenergetycznej średniego napięcia (...), dwóch słupów pojedynczych i jednego słupa rozkracznego na działce nr (...) oraz jednego słupa rozkracznego na działce nr (...), zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń, wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren nieruchomości obciążonej, w celu wykonania czynności, objętych zakresem służebności; w pkt II tytułem wynagrodzenia za ustanowienie powyższej służebności, zasądził od uczestnika postępowania (...) S.A. w K. Oddział w W. na rzecz wnioskodawców B. J. i A. J. kwoty po 14.800; w pkt III oddalił wnioski o zwrot kosztów postępowania, zaś w pkt IV nakazał uczestnikowi

postępowania (...) S.A. w K. Oddział w W. uścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku, kwotę 1.717,58 zł, tytułem wydatków, poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny. Począwszy od 1945r. do dnia 23 maja 1995r. właścicielem nieruchomości był Skarb Państwa. Wnioskodawcy nabyli nieruchomość wraz z posadowionymi na niej urządzeniami energetycznymi, istniejącymi do chwili obecnej. Na podstawie umowy z dnia 29 stycznia 2010r. wnioskodawcy nabyli od M. i K. B. nieruchomość, położoną w K., przy ul. (...), obręb L., oznaczoną ewidencyjnie, jako działki nr (...) (o powierzchni (...)ha) i(...) (o powierzchni o, (...)), objętą księgą wieczystą (...), w udziałach po(...) części. Nieruchomość ta położona jest w peryferyjnej części miasta, w niedalekiej odległości od centrum handlowego(...)", bezpośrednio przy drodze asfaltowej – drodze krajowej nr (...). Najbliższe otoczenie nieruchomości stanowią tereny rolne, zabudowa magazynowo – składowa, handlowo – usługowa. Dojazd do działki nr (...) jest możliwy z drogi asfaltowej (...) przez drogę gruntową – działkę nr (...). Obecnie działki nr (...) są nieużytkowane (w poprzednim okresie działka nr (...) była użytkowana rolniczo). Nieruchomość wyposażona jest w energię elektryczną. Na działce nr (...), niezabudowanej, stanowiącej grunty orne oznaczone jako (...), (...), (...), o powierzchni (...)ha, przebiega linia napowietrzna elektroenergetyczna średniego napięcia (...), o długości (...) m. Linia przebiega wzdłuż granicy z działką nr (...) (droga krajowa (...)). Na działce znajdują się dwa słupy pojedyncze, o wymiarach u podstawy (...)m x(...)m, i jeden słup rozkraczny, o wymiarach (...) m x(...)m. Średnia odległość pomiędzy skrajnymi przewodami wynosi(...) m. Przez działkę nr (...), niezabudowaną, o powierzchni (...)ha, w rejestrze gruntów, określoną, jako droga, przebiega linia napowietrzna elektroenergetyczna średniego napięcia (...), o długości(...) . Średnia odległość pomiędzy skrajnymi przewodami wynosi (...) m. Na działce znajduje się słup rozkraczny. Według ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzonego uchwałą nr (...) Rady Miejskiej w K. z dnia 28 sierpnia 2003r., nieruchomość zlokalizowana jest na terenie oznaczonym, jako teren użytków rolnych, przeznaczony do zainwestowania pod składowanie i magazynowanie towarów w obiektach kubaturowych i usługi komercyjne. Dla terenu tego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wprowadzono zakaz lokalizacji budynków wzdłuż tras napowietrznych linii elektroenergetycznych w strefie o szerokości (...) metrów, tj. minimum w odległości (...) m od skrajnego przewodu. Właścicielem i użytkownikiem w/w urządzeń energetycznych jest uczestnik postępowania. Oględziny linii napowietrznej wykonuje raz na (...) lat. W celu dokonania oględzin linii napowietrznych, które przebiegają wzdłuż dróg, nie ma potrzeby wchodzenia na nieruchomość wnioskodawców, mogą one odbywać się z zewnątrz, np. przy użyciu lornetki. Potrzeba wejścia pracowników uczestnika na teren nieruchomości wnioskodawców istnieje w przypadku awarii, gdy prace trzeba przeprowadzić na słupie. W dniu 16 stycznia 1989r. utworzono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w W.. Z dniem 20 lipca 1993r. nastąpiło przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w spółkę prawa handlowego Zakład (...) S.A., która wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa państwowego. W dniu 30 kwietnia 2004r. doszło do połączenia Zakładu (...) S.A. z Zakładem (...) S.A., który następnie zmienił nazwę na (...) S.A. (do 30 grudnia 2008r.), (...) S.A. (do 31 sierpnia 2011r.) i (...) S.A., i jako spółka przejmująca, wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) S.A.

Rozważając tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy wskazał, iż swoje postanowienie wydał na podstawie art. 305⁽¹⁾ kc oraz art. 49 § 1 kc, zaś zarzut uczestnika o nabyciu służebności przesyłu przez zasiedzenie nie podlegał uwzględnieniu. Sąd zważył, iż co do zasady przed ustawowymi uregulowaniem służebności przesyłu, dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa. Przesłankami nabycia służebności gruntowej są: posiadanie nieruchomości w granicach służebności, upływ terminu zasiedzenia oraz istnienie trwałego i widocznego urządzenia. W ocenie Sądu choć zakład energetyczny ma tytuł prawny do korzystania z linii energetycznej, która jest urządzeniem, wchodzącym w skład przedsiębiorstwa, to nie oznacza, że może on korzystać bez tytułu prawnego z nieruchomości, po której linia przebiega. Charakter władztwa przedsiębiorstwa energetycznego nad nieruchomością w takim wypadku może wprawdzie budzić wątpliwości, lecz nie jest to posiadanie samoistne ze względu na brak elementu " animus" dla tego rodzaju władztwa. Natomiast przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność. Władanie w zakresie

służebności gruntowej kwalifikuje się zaś, jako posiadanie zależne (art. 336 k.c.), przy tym musi być ono wykonywane "dla siebie". Ponadto, Sąd wskazał, iż według utrwalonego poglądu, posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto władając rzeczą, pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że przysługuje mu prawo do rzeczy. W przypadku posiadania samoistnego chodzi o przeświadczenie posiadacza, że przysługuje mu prawo własności, a w przypadku posiadania zależnego, które występuje w rozpoznawanej sprawie, że przysługuje mu inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą, np. na podstawie umowy najmu, dzierżawy, użyczenia, służebności przesyłu (art. 336 kc). W złej wierze pozostaje natomiast posiadacz, który wie lub przy dołożeniu należytej staranności powinien wiedzieć, że nie przysługuje mu prawo podmiotowe do posiadanej rzeczy. Wskazać przy tym należy, że dobrą wiarę posiadacza wyłącza zarówno jego wiedza o przeciwnym stanie prawnym, jak też niedbalstwo (brak dołożenia należytej staranności). Domniemanie istnienia dobrej wiary (art. 7 kc) może być obalone przez same okoliczności faktyczne, wskazujące w niewątpliwy sposób na istnienie złej wiary posiadacza. Sąd wskazał, iż bezspornym było, że strony nie zawarły umowy o ustanowienie służebności przesyłu oraz, że nie zostały wydane decyzje administracyjne, uprawniające uczestnika (czy jego poprzednika prawnego) do korzystania z nieruchomości wnioskodawców, co uzasadniałoby przyjęcie dobrej wiary posiadacza służebności gruntowej, o treści odpowiadającej służebności przesyłu (art. 292 w zw. z art. 172§1 kc). Niezależnie od powyższego, w okresie od 1945 roku do 23 maja 1995 roku, nieruchomość ta stanowiła własność Skarbu Państwa, zatem w ocenie Sądu, nie można mówić o objęciu przez przedsiębiorstwo państwowe cudzej nieruchomości w posiadanie. Wybudowanie urządzeń przesyłowych, istniejących do chwili obecnej, nastąpiło na gruncie państwowym przez przedsiębiorstwo państwowe. Podobnie jak polniemiecka infrastruktura, z której korzystało przedsiębiorstwo państwowe (poprzednik prawny uczestnika), istniała na gruncie państwowym. Poprzednik prawny uczestnika do lutego 1989r. był jedynie zarządcą mienia państwowego i nie wykonywał żadnych praw dla siebie, tylko dla Skarbu Państwa, co wynika z zasady jednolitego funduszu własności państwowej, obowiązującej do 1 lutego 1989r. Wbrew stanowisku uczestnika, w ocenie Sądu, korzystanie przez jego poprzednika prawnego z przedmiotowej nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności przesyłu, nie mogło doprowadzić do zasiedzenia tej służebności. Władanie w zakresie służebności gruntowej, kwalifikowane, jako posiadanie zależne, nie było wykonywane przez poprzednika prawnego uczestnika – przedsiębiorstwo państwowe (zakład energetyczny) "dla siebie", co jest konieczną przesłanką zasiedzenia służebności, a dla Skarbu Państwa. Ten zaś był zarazem właścicielem całej nieruchomości, jak i posadowionych na niej urządzeń przesyłowych. Zasiedzenie zatem nie mogło biec przeciwko samemu sobie, skoro zarówno urządzenia przesyłowe, jak i nieruchomość były własnością tej samej osoby. W konsekwencji, w ocenie Sądu, brak było podstaw do zaliczenia okresu posiadania Skarbu Państwa sprzed 1 lutego 1989r., prowadzącego do nabycia służebności w drodze zasiedzenia. W stanowisku uczestnika zachodziła ponadto sprzeczność, raz bowiem twierdził on, że nabycie przez zasiedzenie nastąpiło na rzecz Skarbu Państwa i zarazem domagał się zaliczenia posiadania poprzednika, tj. Skarbu Państwa, do okresu swojego posiadania, w celu stwierdzenia nabycia przez uczestnika. Odnosząc się do posiadania uczestnika i jego poprzedników po przekształceniu przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną (Zakład (...) S.A.), w ocenie Sądu, wykonując zależne posiadanie przedmiotowej nieruchomości, w zakresie służebności, uczestnik (i jego poprzednicy) działali w złej wierze. Miał on bowiem świadomość stanu prawnego, że nie przysługuje mu żadne prawo do tej nieruchomości, w tym, w zakresie nieodpłatnej służebności gruntowej, czy przesyłu. Nie uznał przy tym Sąd, że nabycie przez wnioskodawców nieruchomości, zabudowanej widocznymi urządzeniami przesyłowymi, było „dorozumianym“ wyrażeniem oświadczenia woli przez wnioskodawców o ustanowieniu bezpłatnej służebności gruntowej (przesyłu) na rzecz uczestnika. Ponadto, istotnym jest, że dla ustanowienia ograniczonego prawa rzeczowego na nieruchomości, niezbędne jest oświadczenie właściciela, który prawo ustanawia, złożone w formie aktu notarialnego, co wyklucza istnienie dobrej wiary uczestnika w okolicznościach niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy przywołał przy tym stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 3 kwietnia 2009 r., (II CSK 471/08, LEX nr 607255), w którym uznano, że przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych, korzysta z tej nieruchomości w złej wierze. Dobra wiara w chwili stawiania urządzeń nie oznaczała powstania po stronie przedsiębiorstwa energetycznego prawa do korzystania z nieruchomości skutecznego wobec każdorazowego jej właściciela, odpowiadającego treści służebności przesyłowej. Zaniechanie rozwiązania tych kwestii, czy to w drodze administracyjnej, czy to w drodze czynności prawnej, w związku ze zmianami własnościowymi, ustanawiającej odpowiednio ukształtowaną służebność jako ograniczone prawo rzeczowe (co do możliwości nabycia przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu

art. 305(1) – 305(4) k.c. w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa) oznaczało brak tytułu prawnego do dalszego ingerowania w sferę cudzej własności. Dobrą wiarę wyłącza bowiem ujawnienie takich okoliczności, które u przeciętnego człowieka powinny wzbudzić poważne wątpliwości, że nie przysługuje mu prawo do korzystania z rzeczy w dotychczasowym zakresie. Reasumując, Sąd Rejonowy przyjął, iż skoro przedmiotowa nieruchomości od początku stanowiła własność Skarbu Państwa, to uczestnik nie mógł nabyć w drodze zasiedzenia służebności gruntowej (przesyłu), obciążającej tę nieruchomości, a jego poprzednik prawny - przedsiębiorstwo państwowe nie mogło wykonywać posiadania (zależnego) dla „siebie“, prowadzącego do zasiedzenia. Przeciwnie stanowisko oznaczałoby, że termin zasiedzenia biegłby przeciwko samemu sobie, co jest niedopuszczalne i oczywiście sprzeczne z samą instytucją nabycia własności w drodze zasiedzenia. Zatem skoro brak było podstaw do zaliczenia, do okresu posiadania uczestnika, okresu posiadania jego poprzednika prawnego – przedsiębiorstwa państwowego, sprzed 20 lipca 1993r. (kiedy to nastąpiło przekształcenie p.p. w spółkę prawa handlowego), to, zdaniem Sądu, nabycie służebności w drodze zasiedzenia nie nastąpiło, z uwagi na brak upływu czasu niezbędnego do zasiedzenia, obojętnie czy uczestnikowi można przypisać dobrą, czy złą wiarę. Przy ustaleniu wynagrodzenia w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy skorzystał z wiadomości specjalnych biegłego sądowego, sięgając zarazem do dorobku orzecznictwa i doktryny, dotyczących wynagrodzenia, należnego właścicielowi nieruchomości obciążonej za ustanowienie służebności drogi koniecznej. Ustalając wysokość wynagrodzenia Sąd miał ponadto na uwadze sposób wykorzystywania nieruchomości przez wnioskodawców oraz okoliczność, że posiadanie służebności gruntowej, obecnie zdefiniowanej w art. 305⁽¹⁾ k.c., jako służebność przesyłu, przybiera taką postać, że nie pozbawia w zupełności faktycznego władztwa właściciela nad nieruchomością obciążoną. Z tego względu zawodzą kryteria ustalania wysokości wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości oparte wyłącznie na układzie odpowiednich cen rynkowych właściwych dla najmu lub dzierżawy gruntu, które są adekwatne w sytuacjach, kiedy wynajmujący lub wydzierżawiający zostają zupełnie pozbawieni fizycznego władztwa nad rzeczą. Sąd wskazał, iż wysokość należnego właścielowi wynagrodzenia została zasądzona na podstawie kompetentnej opinii biegłego sądowego A. Z., sporządzonej po przeprowadzeniu oględzin przedmiotowej nieruchomości, przy czym brak było dowodów, podważających tę opinię. Sąd miał przy tym na uwadze, że uczestnik postępowania, jako właściciel i użytkownik urządzeń energetycznych, wykonuje raz na 5 lat oględziny linii napowietrznych, które przebiegają wzdłuż dróg. W tym celu nie ma potrzeby wchodzenia na nieruchomości wnioskodawców, oględziny mogą odbywać się z zewnątrz, np. przy użyciu lornetki. Potrzeba wejścia pracowników uczestnika na teren nieruchomości wnioskodawców istnieje w przypadku awarii urządzeń, gdy prace trzeba przeprowadzić na słupie. Powyższe Sąd ustalił w oparciu o dowód z zeznań świadka W. G., przy czym okolicznościom tym wnioskodawcy nie zaprzeczali. Bezspornym było, że wnioskodawcy nabyli (na podstawie umowy z dnia 29 stycznia 2010r.) nieruchomości, składającą się m.in. z działek nr (...), wraz z posadowionymi na niej urządzeniami energetycznymi, istniejącymi do chwili obecnej. W oparciu o dowód z opinii biegłego, Sąd ustalił, że nieruchomości ta położona jest w peryferyjnej części miasta, w niedalekiej odległości od centrum handlowego (...), bezpośrednio przy drodze asfaltowej – drodze krajowej nr (...). Najbliższe otoczenie nieruchomości stanowią tereny rolne, zabudowa magazynowo – składowa, handlowo – usługowa. Dojazd do działki nr (...) jest możliwy z drogi asfaltowej (...) przez drogę gruntową – działkę nr (...). Obie działki (nr (...)) są niezabudowane i nieużytkowane (w poprzednim okresie działka nr (...) była użytkowana rolniczo). Działka nr (...) oznaczona jest, jako grunty orne o symbolach (...), (...), (...), ma powierzchnię (...) ha. Przebiega przez nią linia napowietrzna elektroenergetyczna średniego napięcia (...), o długości (...) m, usytuowana wzdłuż granicy z działką nr (...) (droga krajowa (...)). Na działce znajdują się dwa słupy elektroenergetyczne pojedyncze, o wymiarach u podstawy (...) m x (...) m, i jeden słup rozkraczny, o wymiarach (...) m x (...) m. Średnia odległość pomiędzy skrajnymi przewodami wynosi (...) m. Działka nr (...), o powierzchni (...) ha, w rejestrze gruntów, określona jest, jako droga. Przebiega przez nią linia napowietrzna elektroenergetyczna średniego napięcia (...), o długości (...), przy czym średnia odległość pomiędzy skrajnymi przewodami wynosi (...) m. Na działce znajduje się słup rozkraczny. Według ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzonego uchwałą nr (...) Rady Miejskiej w K. z dnia 28 sierpnia 2003r., przedmiotowa nieruchomości zlokalizowana jest na terenie oznaczonym, jako teren użytków rolnych, przeznaczony do zainwestowania pod składowanie i magazynowanie towarów w obiektach kubaturowych i usługi komercyjne. Dla terenu tego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wprowadzono zakaz lokalizacji budynków wzdłuż tras napowietrznych linii elektroenergetycznych w strefie o szerokości 10 metrów, tj. minimum w odległości

(...),(...) m od skrajnego przewodu. Plan ten obowiązywał w chwili zakupu przez wnioskodawców tej nieruchomości, należało więc uznać, że mieli oni świadomość tych ograniczeń. W opinii sporządzonej w rozpoznawanej sprawie, biegły przyjął szerokość pasa służebności przesyłu – dla działki nr (...) (...) m, dla działki nr (...) – (...) m (k-124). Przy określeniu szerokości pasa służebności (wg wzoru (...)=(...)+ 2 x 3, gdzie „(...)” to średnia odległość pomiędzy skrajnymi przewodami), biegły wziął pod uwagę pas, który zapewni przedsiębiorstwu przesyłowemu odpowiednią eksploatację urządzeń zlokalizowanych na gruncie. Odległość 3m od skrajnego przewodu zapewnia swobodny wjazd oraz pracę sprzętu, niezbędnego do obsługi linii energetycznej. Biegły obliczył powierzchnię objętą służebnością przesyłu – dla działki nr (...) na (...) $m^{(2)}$, dla działki nr (...) na (...) $m^{(2)}$, zaś powierzchnię terenu wokół słupów - dla działki nr (...) na (...) $m^{(2)}$, dla działki nr (...) na (...) $m^{(2)}$. Biegły rozpatrywał rynek nieruchomości gruntowych niezabudowanych, przeznaczonych na cele magazynowo – składowe, usługi komercyjne, przemysł, na rynku lokalnym na terenie powiatu (...), ze szczególnym uwzględnieniem miasta K., w okresie od 2010 roku do dnia wyceny. Ze względu na zbyt małą ilość transakcji obszar badania rynku biegły poszerzył o dostępne powiaty, położone w południowo – zachodniej części kraju (woj. (...), (...)). Wyjaśnił, że brak jest wiarygodnych stawek wynagrodzeń za 1 $m^{(2)}$ powierzchni pasa służebności przesyłu oraz wiarygodnych transakcji na rynku (k-240). Po analizie danych, dotyczących rynku i wycenianej nieruchomości, biegły wybrał pośredni (parametryczny) sposób określenia wartości służebności przesyłu (k-130), co wyczerpująco i rzetelnie uzasadnił (art. 154 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami), uwzględnił cel wyceny, rodzaj i położenie nieruchomości, przeznaczenie w planie miejscowym, stan nieruchomości, dostępne dane o cenach nieruchomości podobnych. W celu określenia wartości służebności sposobem pośrednim, biegły określił wartość nieruchomości, stosując podejście porównawcze, metodą korygowania ceny średniej. Biegły wskazał, co do dz. (...), że na rynku, na terenie miasta K. odnotowano tylko jedną transakcję nieruchomością podobną, a więc niemożliwe było zastosowanie metody porównywania parami. Biegły prawidłowo ustalił współczynnik „(...)”, utożsamiający stopień korzystania z nieruchomości w pasie służebności przesyłu przez przedsiębiorstwo przesyłowe, w wysokości(...)dla terenu pod słupami, i (...) (...) dla pozostałego terenu. Ostatecznie, w ocenie Sądu, prawidłowo przyjął (korygując swoje wcześniejsze stanowisko w tym zakresie), że ponieważ wnioskodawcy nabyli nieruchomość z posadowionymi na niej urządzeniami energetycznymi (co było bezsporne), a obniżenie jej wartości nastąpiło na skutek budowy tych urządzeń, zastosowany przy wycenie współczynnik obniżenia wartości rynkowej nieruchomości, nie powinien być brany pod uwagę ((...)). W opinii uzupełniającej z dnia (...) lipca 2013r. określił wartość służebności przesyłu na działce (...) w kwocie 26.000 zł, na działce nr (...) – w kwocie 3.600 zł. Sąd Rejonowy podzielił wnioski biegłego, zawarte w opinii, uznając ją za pełną, jasną, sporządzoną w sposób fachowy i rzetelny. Dalsze zarzuty uczestników postępowania, w ocenie Sądu, nie podważyły wiarygodności opinii, zatem nie było potrzeby powoływania innego biegłego z tej samej dziedziny, czego bezzasadnie domagali się wnioskodawcy. Sąd Rejonowy oddalił wniosek wnioskodawców, zgłoszony na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013r., o uzupełniające przesłuchanie wnioskodawcy B. J., na okoliczność, że „wartość rynkowa nieruchomości należącej do wnioskodawców jest mniejsza w związku z posadowieniem urządzeń przesyłowych, w związku z czym wynagrodzenie z tytułu ustanowienia służebności przesyłu powinno być odpowiednio większe; na okoliczność, że w bezpośrednim pobliżu nieruchomości wnioskodawców znajdują się nieruchomości, których wartość rynkowa jest odpowiednio większa niż wartości przyjęte przez biegłego z zakresu geodezji, na okoliczność że wnioskodawcy mają trudności ze sprzedażą działki, wobec posadowienia urządzenia przesyłowego na wjeździe na działkę wnioskodawców, którzy mają list intencyjny potencjalnego inwestora, który wycofał się z transakcji, ponieważ te słupy nie zostały w odpowiednim czasie usunięte”. Wniosek ten Sąd uznał za spóźniony (art. 207 § 6 kpc). Ponadto, okoliczność, że wnioskodawcy nadal nie mogą sprzedać działki, w ocenie Sądu, nie uzasadnia braku winy – w rozumieniu art. 207 § 6 kpc - w zgłoszeniu spóźnionego dowodu, przy czym – wobec nieobecności wnioskodawcy na rozprawie, na której wniosek ten został zgłoszony przez pełnomocnika - uwzględnienie go powodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Niezależnie od powyższego Sąd podkreślił, że dowód z przesłuchania stron ma jedynie charakter posiłkowy, potrzeba jego przeprowadzenia powstaje, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299 kpc). Tymczasem, jak wynikało z wniosku o uzupełniające przesłuchanie wnioskodawcy, jego zeznania miały zmierzać do wykazania, że wynagrodzenie z tytułu ustanowienia służebności przesyłu powinno być odpowiednio większe, co zdaniem Sądu stanowiłoby jedynie nieuprawnioną polemikę z opinią biegłego, nie zmierzały zaś do udowodnienia niewyjaśnionych dotąd faktów

istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczność, że w bezpośrednim pobliżu nieruchomości wnioskodawców znajdują się nieruchomości, których wartość rynkowa jest odpowiednio większa niż wartości przyjęte przez biegłego nie mogła być udowodniona za pomocą zeznań wnioskodawcy, a poza tym nie miała wpływu na treść orzeczenia, tym bardziej, że nieruchomości wnioskodawców stanowi nieużytkowane grunty orne i drogę, zaś nieruchomości, znajdujące się w otoczeniu, co wynika także ze fotografii, przedłożonych na rozprawie, są zabudowane budynkami handlowo – usługowymi. Biegły zresztą, jak wynikało z opinii, wziął pod uwagę położenie i otoczenie przedmiotowej nieruchomości. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w ocenie Sądu, było również to, że wnioskodawcy mają trudności ze sprzedażą działki, wobec posiadania urządzenia przesyłowego na wjeździe na działkę, mają list intencyjny potencjalnego inwestora, który wycofał się z transakcji, ponieważ te słupy nie zostały w odpowiednim czasie usunięte. Sąd podkreślił, że wnioskodawcy nabyli nieruchomości z istniejącymi obecnie urządzeniami przesyłowymi, a więc z tym samym urządzeniem przesyłowym przy wjeździe. Ich trudności ze sprzedażą nieruchomości w takim stanie mogą być jedynie odczuciem subiektywnym, co nie może wpłynąć na obiektywną wartość rynkową, oszacowaną przez biegłego z tej dziedziny. Nie wyjaśniono również, dlaczego potencjalny inwestor oczekiwał usunięcia słupów „w odpowiednim czasie”, czy wnioskodawcy złożyli mu bezpodstawnie taką obietnicę, nie wykazali bowiem, aby domagali się od uczestnika usunięcia słupów i kabli, a zamiast tego złożyli wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, której treścią jest właśnie znoszenie istnienia tych urządzeń przesyłowych przez każdorazowego właściciela nieruchomości obciążonej. Sąd Rejonowy, na podstawie art. 207 § 3 kpc, odmówił pełnomocnikowi wnioskodawcy zgody na złożenie do akt sprawy pisma procesowego, mając na uwadze, że przedstawił on wyczerpująco swoje stanowisko ustnie na rozprawie. Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego A. Z., Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawców w kwocie 29.600 zł (26.000 + 3.600), zasądzając na rzecz wnioskodawców, których udziały we własności nieruchomości są równe, kwoty po 14.800 zł. Oddalając wnioski o zwrot kosztów postępowania, Sąd w oparciu o treść art. 520 § 1 kpc wskazał, iż w postępowaniu nieprocesowym z zasady nie ma dwóch przeciwstawnych sobie stron, dlatego też nie można mówić o przegrywającym, który powinien zwrócić koszty postępowania wygrywającemu. Przeciwnie, z treści całego art. 520 kpc wynika, że ustawodawca zakłada, że uczestnicy postępowania są w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczenie sądu udziela ochrony prawnej każdemu uczestnikowi. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek o ustanowienie służebności, oddalając zarzut uczestnika dotyczący zasiedzenia, zarazem ustalając, że żądanie zapłaty wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, zgłoszone przez wnioskodawców, było zbyt wygórowane i nieuzasadnione co do wysokości. Wynik postępowania uzasadnia, w ocenie Sądu, orzeczenie o oddaleniu wzajemnych wniosków stron o zwrot kosztów postępowania. Natomiast w toku postępowania wnioskodawcy uiszczyli zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 2.000 zł, która w całości została przeznaczona na ten cel. Ponad zaliczkę wypłacono biegłemu tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1.717,58 zł, w oparciu o prawomocne postanowienie z dnia 29 kwietnia 2013r. Dowód z opinii biegłego został przeprowadzony w interesie wszystkich uczestników i nie potwierdził stanowiska żadnego z nich co do wysokości. W tej sytuacji, kosztami opinii, ponad uiszczoną przez wnioskodawców zaliczkę, Sąd – na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – obciążył uczestnika.

W apelacji od powyższego postanowienia, wnioskodawcy zaskarżając je w pkt I w części dotyczącej przedstawienia na „mapie ustalenia służebności przesyłu”, sporządzonej przez biegłego sądowego, dołączonej do akt niniejszej sprawy jak na k. 154, w pkt II w części dotyczącej oddalenia żądania wniosku o odpłatne ustanowienie służebności przesyłu opisanego w pkt I ponad kwotę 14.800 zł na rzecz każdego z wnioskodawców wraz z ustawowymi odsetkami od tych kwot od dnia wniesienia wniosku do dnia zapłaty oraz w pkt III w całości co do postanowienia o oddaleniu wniosków o zwrot kosztów postępowania, zarzucili:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 154 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami w zw. z art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez przyjęcie, iż dla ustalenia odpowiedniego wynagrodzenia miarodajna jest opinia biegłego, która nie uwzględniała wszystkich czynników mających wpływ na ustalenie odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu;

2. art. 305⁽¹⁾ kc w zw. z art. 305⁽²⁾ § 2 kc poprzez nieuwzględnienie roszczenia wnioskodawców o przyznanie odpowiedniego wynagrodzenia;

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 285 § 1 kpc poprzez przyjęcie, iż sporządzona w sprawie opinia biegłego oraz jej uzasadnienie są miarodajne dla ustalenia odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu, podczas gdy nie uwzględniała ona wszystkich czynników mających wpływ na ustalenie tego wynagrodzenia;

2. art. 227 kpc w zw. z art. 232 kpc i art. 286 kpc poprzez nie powołanie w sprawie nowego biegłego, który dokonałby ponownej wyceny dla ustalenia odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu w oparciu o miarodajne czynniki mające rzeczywisty wpływ na wartość tego wynagrodzenia;

3. art. 227 kpc w zw. z art. 299 kpc i 207 § 6 kpc poprzez pominięcie dowodu z uzupełniającego zeznania wnioskodawcy B. J., choć z okoliczności, na które miały być wysłuchany wynikało, iż dotyczą faktów, które były przez wnioskodawców sygnalizowane, ale nie zostały wyjaśnione w toku sprawy, a miały istotny wpływ na ustalenie odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt I sentencji poprzez przedstawienie na mapie ustalenia służebności przesyłu, sporządzonej przez nowego biegłego sądowego; zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt II sentencji poprzez zasądzenie tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności opisanej w pkt I od (...) S.A. w K. oddział w W. na rzecz wnioskodawców kwoty po 75.806 zł zgodnie z żądaniem wniosku; zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt III poprzez zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawców kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego; ewentualnie o uchylenie postanowienia w zaskarżonych punktach i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego, mających uzasadnienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a ponadto ustalił: miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obu działek ustala nieprzekraczalne linie zabudowy zasadniczej bryły projektowanych obiektów w następujących odległościach od linii rozgraniczających układ komunikacyjny: (...) m – dla ul. (...) (ulica główna ruchu przyspieszonego „(...)”), pod warunkiem wzniesienia zabezpieczeń akustycznych w obrębie linii rozgraniczających ulicy. Ponadto w planie zakazuje się, w pasie terenu o szerokości (...) m, mierzony od zewnętrznej krawędzi jezdni ul. (...), lokalizacji budynków przeznaczonych na stały pobyt ludzi. Warunkiem zmniejszenia uciążliwości tej trasy komunikacyjnej, do omawianego powyżej pasa terenu, jest wzniesienie zabezpieczeń akustycznych w obrębie linii rozgraniczających ulicy (zastosowanie środków ochrony czynnej). (Opinie biegłego z zakresu geodezji i wyceny nieruchomości A. Z.z 16 kwietnia 2013r. – k. 123 i 159).

Rozważając całość tak dokonanych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja jest nieuzasadniona. Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom skarżących, podziela tak stanowisko Sądu pierwszej instancji, jak i uzasadniającą je argumentację, których apelacja w żaden skuteczny sposób nie podważa. Zakres zaskarżenia jak i istota zarzutów apelacji dotyczących tak naruszenia prawa materialnego jak i procesowego, sprowadza się do kwestionowania przez skarżących szerokości ustanowionego pasa służebności (który w ocenie apelujących powinien być szerszy) oraz nieuwzględnienia przy określaniu wysokości należnego im wynagrodzenia za ustanowienie służebności, obniżenia wartości rynkowej nieruchomości, przede wszystkim wskutek lokalizacji na tejże nieruchomości urządzeń infrastruktury technicznej, powodującej zmianę sposobu użytkowania nieruchomości, przewidzianą w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a także wskutek ograniczeń wynikających z powołanego w apelacji rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 6 lutego 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych – montażowych (Dz. U. Nr 47, poz. 401), jak i trudności związanych ze sprzedażą działki.

Odnosząc się zatem do pierwszej ze wskazanych kwestii, za całkowicie trafne należy uznać stanowisko Sądu pierwszej instancji, oparte na właściwie ocenionych opiniach biegłego, że szerokość pasa służebności przesyłu powinna wynosić po (...) metry z każdej strony linii, licząc od skrajnych przewodów, co w przypadku działki nr (...) dało szerokość(...) metra (przy (...) metrowym rozstawie przewodów), a dla działki nr (...) metrów (przy (...) metrowym rozstawie przewodów). Ustanowienie służebności przesyłu, co wynika z przepisu art. 305^(2) § 2 k.c., a co uchodzi uwagi skarżących, powinno bowiem nastąpić w zakresie koniecznym do korzystania z posadowionych na nieruchomości urządzeń. Ustanowienie zaś tej służebności w rozpoznawanej sprawie, w obrębie pasów o wyżej wskazanych szerokościach, ze względów szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji, bez wątpienia zapewnia konieczne, zgodne z przeznaczeniem i prawidłowe korzystanie ze znajdującej się na nieruchomości infrastruktury energetycznej. Ubocznie zaś tylko zauważyć należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla znajdującej się w granicach miasta drogi krajowej nr (...) (ul. (...)), przewiduje (...) metrowy pas ruchu, co tym bardziej wskazuje na w zupełności wystarczający zakres ustanowionych na obu działkach pasów o szerokości (...),(...) oraz(...) metrów. Natomiast, co podnosili skarżący, pewne ograniczenia (o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia) wynikające z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego co do zabudowy terenu wzdłuż tras linii napowietrznych, czy co do możliwości sytuowania stanowisk pracy, składowisk wyrobów i materiałów lub maszyn i urządzeń budowlanych bezpośrednio pod napowietrznymi liniami elektroenergetycznymi lub w odległościach, o których mowa w § 55 powołanego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 6 lutego 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlano – montażowych, nie mogły mieć wpływu na sposób określenia pasa służebności, gdyż nie pozostawały one w związku z wyżej wskazanym kryterium wyznaczenia szerokości pasa dla zapewnienia koniecznego korzystania z urządzeń linii napowietrznej. Tego zaś rodzaju ograniczenia (o czym również szerzej w dalszej części uzasadnienia) mogły natomiast co najwyżej mieć ewentualny wpływ na zmniejszenie wartości nieruchomości w związku z posadowieniem na niej infrastruktury energetycznej.

Odnosnie drugiej z objętych zarzutami apelacji kwestii, na wstępie wskazać należy, że wnioskodawcy w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji w ogóle nie podnosili zagadnienia obniżenia wartości rynkowej nieruchomości, wskutek lokalizacji na niej urządzeń infrastruktury technicznej, powodującej zmianę sposobu użytkowania nieruchomości, przewidzianego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, nie kierując tym samym na powyższą okoliczność postępowania dowodowego (zgłaszanymi wnioskami dowodowymi) prowadzonego przez Sąd Rejonowy i zarzuty dotyczące tej kwestii zostały przez nich po raz pierwszy zgłoszone dopiero w apelacji. Mają o tyle rację skarżący, gdy wskazują w uzasadnieniu apelacji (choć w postępowaniu pierwszoinstancyjnym stali na innym stanowisku – k. 225), że przy określaniu należnego im wynagrodzenia zasadne było pominięcie współczynnika obniżenia wartości rynkowej nieruchomości związanego z istnieniem, w chwili nabycia przez nich nieruchomości, urządzeń przesyłowych, których dotyczy rozpoznawana sprawa (k. 279, taki też pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 lutego 2013r., IV CSK 440/12, Wyd. Lex nr 1294169). Natomiast wadliwe jest już stanowisko skarżących, że ustalając ich wynagrodzenie w związku z ustanowieniem służebności, w opinii biegłego powinno być uwzględnione obniżenie wartości rynkowej nieruchomości, wskutek lokalizacji na niej urządzeń energetycznych, powodowane, jak podnosili apelujący, zmianą sposobu użytkowania tejże nieruchomości, przewidzianą w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Odnosząc się do tego stanowiska skarżących wskazać należy, że z niekwestionowanych ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego wynika, iż wnioskodawcy nabyli przedmiotową w sprawie nieruchomość w dniu 29 stycznia 2010r., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, obejmujący obie działki, zatwierdzony został uchwałą Rady Miejskiej z 28 sierpnia 2003r., a w chwili jego wejścia w życie jak i nabycia działek przez skarżących, urządzenia objętej wnioskiem infrastruktury energetycznej już istniały. Z ustaleń tego planu wynikało zaś, że wprowadzał on zakaz lokalizacji budynków przeznaczonych na stały pobyt ludzi wzdłuż tras napowietrznych linii energetycznych, w strefie o szerokości 10 m, tj. minimum(...) m. od skrajnego przewodu. Jak wskazuje zatem treść planu, przewidywał on pewne ograniczenia w zabudowie na trasach napowietrznych linii energetycznych, w tym odnośnie linii istniejących od początku obowiązywania planu jak w chwili kupna przez skarżących działek, których dotyczy rozpoznawana sprawa. Trudno zatem uznać za uzasadnione stanowisko skarżących, że należne im wynagrodzenie powinno uwzględniać obniżenie

wartości rynkowej nieruchomości, wskutek lokalizacji na niej urządzeń energetycznych, powodującej zmianę sposobu użytkowania tejże nieruchomości, przewidzianą w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, skoro zmiana taka, mając na względzie treść planu oraz wskazane wyżej okoliczności, w żadnym razie nie miała miejsca. Z tych zatem już przyczyn wskazywany przez skarżących czynnik, który ich zdaniem powinien być wpływać na ustalenie wyższego wynagrodzenia, nie mógł podlegać uwzględnieniu, jako kształtujący powyższe wynagrodzenie. Niezależnie już natomiast od powyższych rozważań wskazać należy, w odniesieniu do większej z działek, tj. działki nr (...), że przewidziane w planie ograniczenie co do lokalizacji budynków przeznaczonych na stały pobyt ludzi wzdłuż tras napowietrznych linii energetycznych, w oznaczonej w planie strefie, o tyle jest pozbawione znaczenia, w aspekcie rozważań dotyczących należnego wnioskodawcom wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, że plan, niezależnie od ograniczeń związanych z istnieniem powyższej linii, przewidywał i tak dalej idące ograniczenia, ustalając nieprzekraczalne linie zabudowy zasadniczej bryły projektowanych obiektów oraz wyłączając lokalizację budynków przeznaczonych na stały pobyt ludzi, w większej części działki (i zawierającej część objętą ograniczeniami w związku z istnieniem infrastruktury energetycznej) – wzdłuż drogi krajowej nr (...); ul. (...) w K., równoległe do której biegnie linia energetyczna na działce nr (...) (co wynika z dołączonej do opinii biegłego mapy - k. 154) – niż ta część nieruchomości, która nawet według wnioskodawców powinna stanowić pas służebności przesyłu ((...) m. od skrajnych przewodów). Odnośnie natomiast działki nr (...), także niezależnie od wcześniejszych rozważań, wskazać należy, że przedmiotowa w sprawie linia przebiega w miejscu, gdzie działka, mając nieregularny kształt (a w ewidencji będąc oznaczona jako droga), ulega zwężeniu (do około (...) m. – k. 154), co wiąże się już z tego względu z istotnym ograniczeniem (o ile nie z niemożliwością, zważywszy na rozmiary widocznych na mapie budynków na sąsiednich działkach) jej zabudowy w sąsiedztwie linii.

Ograniczenia wynikające z powołanego w apelacji rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 6 lutego 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlano – montażowych, pomijając już nawet ich ograniczony zakres sytuacyjny, dotyczący wykonywania robót budowlano – montażowych, a dodatkowo dający możliwość (§ 55 ust. 3 i 4), przy zachowaniu odpowiednich zasad, również wykonywania powyższych prac w bezpośrednim sąsiedztwie linii, mogłyby mieć ewentualny wpływ na obniżenie wartości rynkowej nieruchomości, ale skoro istniały one również (w związku z istnieniem linii), w chwili nabycia przez wnioskodawców nieruchomości, to brak było podstaw, jak chcieliby apelujący, do przyjęcia takiego wpływu na wysokość wynagrodzenia ustalonego w niniejszej sprawie.

Odnośnie zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 227 w związku z art. 299 i 207 § 6 k.p.c., poprzez pominięcie dowodu „o uzupełniającego zeznania wnioskodawcy B. J.”, Sąd Okręgowy w całości podziela szczegółową argumentację rozważań uzasadnienia Sądu pierwszej instancji, wskazującą na przyczyny nieuwzględnienia wniosku, zgłoszonego przez pełnomocnika wnioskodawców na ostatniej rozprawie (i pod nieobecność wnioskodawcy, którego wniosek powyższy dotyczył), nie dostrzegając potrzeby jej powtórzenia, zaś zarzut apelacji i jego uzasadnienie w żaden sposób stanowiska Sądu Rejonowego ani jego motywów nie podważyły. Wbrew zatem stanowisku skarżących, nie uprawdopodobnili oni żadnej z przesłanek, o których mowa w art. 207 § 6 k.p.c., uwzględnienia spóźnionego wniosku dowodowego, o ponowne przesłuchanie wnioskodawcy, w tym również wyjątkowych okoliczności, zaś list intencyjny, na który powołują się apelujący, i w związku z treścią którego miałby zostać uzupełniająco przesłuchany wnioskodawca, sporządzony został już 5 października 2012r., a zatem ponad rok przed zgłoszeniem powyższego wniosku dowodowego. Zaskarżając postanowienie Sądu pierwszej instancji, wnioskodawcy objęli zakresem zaskarżenia również pkt III, rozstrzygający o kosztach postępowania. W apelacji skarżący nie podnieśli jednak żadnych zarzutów dotyczących naruszenia przepisów prawa procesowego, w przedmiocie orzeczenia o kosztach, a takimi zarzutami Sąd jest związany i ewentualnych uchybień Sądu pierwszej instancji w tym zakresie (przy powyższym braku zarzutów) nie może brać pod rozwagę z urzędu (zob. mi. in. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, mającą moc zasady prawnej, z dnia 31 stycznia 2008r., III CZP 49/07, OSNC 2008r., Nr 6, poz. 55 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2013r., V CZ 25/13, Wyd. Lex nr 1360386). Dlatego też apelacja, również w tym zakresie, nie mogła podlegać uwzględnieniu. Z tych też przyczyn, gdy zarzuty apelacji nie podważyły skutecznie trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, apelacja ta, jako bezpodstawna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację.